

Dudis

Noskanējs
imantslochmelis@inbox.lv

1973

21

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠĪ.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RIGĀ.

Nr

DIEZKAS NAV

Gudrs cilvēks no kļūmīga stāvokļa vienmēr atradis izeju.

Nesim, piemēram, lauksaimniecību. Bija laiks, kad sēja, plāva un slauca ar rokām. Tas bija skumjš laiks. Mūsu dienās ir citādi. Lauksaimniecība piesātinās ar tehniku tādā mērā, ka nevar īsti vairs saprast, kur beidzas lauksaimniecība un sākas rūpniecība.

Tas, bez šaubām, ir labi. Bet šādos apstākļos viena otra saimniecības vadītāja smadzenēs uzplaiksnī visai oriģinālas domas.

— Pag, pag! — saimniecības vadītājs sauc. — Ja tas ir tā, tad jau plava vairs nav plava, bet ražošanas platība. Un govys nav govys, bet piena ražošanas agregāts...

Ogres rajona Oškalna sovhoza direktors Antons Jonāns aizgāja vēl soli tālāk.

«Vai var ražot kurpes tā, lai visas atbilstu pirmajai šķirai?» viņš prātoja. «Nevar! Tātad arī es nevaru saimniekot bez brāķa!»

Bet, ja bez brāķa nevar, tad tas jau ir objektīvas grūtības. Un tad, protams, var noplaut ābolīnu un pa-

mest to gan savālotu, gan nesavālotu turpat uz lauka...

Tiesa gan, govys diez vai ēdis tādu ābolīnu, kas pamatīgi izmircis un kļuvis melns kā apdegulis. Bet tas taču ir jau iepriekš pieminētais, neizbēgamais brāķa procents! Un nenoplautie ābolīna hektāri — arī tie pieskaitāmi pie brāķa procenta. Ļoti iespējams, lopiņi to nesapratis un ziemā brēks pret griestiem. Bet, galu galā, agregāts paliek agregāts! Lai ēd, ko dod! Prasīs skābsienu? Kas vēl nebūs! Šāda tāda skābbarība sovhozā taču ir...

Sarp citu, skābbarība patiesi ir. Jau ieliekot to tvertnēs, kā apgalvo zinoši ļaudis, karstums bijis tāds, ka varējies gandrīz vai tēraudu kausēt.

— Brāķa procents... Brāķa procents... — direktors iepleš rokas. — Mēs šie neesam vainīgi...

Ja objektīvu iemeslu nav, vainīgo vienmēr izdodas atrast. Un tad viegli birst rūgti vārdi par bezsaimnieciskumu, kontroles trūkumu un tā tālāk. Bet kā sacīt nepatīkamus vārdus cilvēkam, kuru kavē brāķa pro-

cents? Tādam cilvēkam gribot negribot jājūt līdzī.

Oškalna padomju saimniecības strādnieki gan nekādu sevišķu līdzjūtību savam direktoram neizrāda.

— Diezkas nav... — viņi saka. — Ar tādu direktoru tālu netiksim. Tagad pat — liek sēt nekodinātus graudus. Tur taču nebūs nekādas lāga ražas!

Bet direktors uzskata, ka raža būs laba. Un, galu galā, ja nebūs, tad tas arī būs tikai ražošanā neizbēgamais brāķa procents. Kas par to, ka saimniecībai ir moderna graudu kodināšanas iekārta? Iekārta lieku reizi apstiprina, ka lauksaimniecība tagad virzās uz priekšu pa rūpnieciskām slieidēm. Bet rūpniecībā, paši zināt...

Un, vispār, — saimniecības ļaudim nav ko bāzt degunus direktora darīšanās. Ja tā padomā, strādniekos taču runā aizvainojums. Viņiem, redzat, nepatika, ka direktors vienpersoniski, nesaskanojis savu rīcību ne ar arodorganizāciju, ne ar partijas pirmorganizāciju, gada sākumā pu-

sei strādājošo nogrieza vai apcirpa gada prēmijas. Un, viski nepatika, ka prēmijas a strādājošiem pensionāriem un bērnu mātēm.

Taču direktors atkal nav va ļaudis sūdzējās? Sūdzējās. R lauksaimniecības pārvalde diru lēmumu atcēla? Atcēla. Ko tad kļūdities taču ir cilvēciņi!

Protams, daudzas saimniecība nēmušas jauno tehniku, ražo sparā un nedomā ne par brāķ par tā procentiem. Toties viens gudrinieks tehnikas progresu šas izmantot, lai sagādātu sev las dienas.

— Dodiet mums brāķa proc — šādi prātnieki saka. — Tas redzēsiet, kā mēs strādāsim!

Un strādās! Vispirms pie brāķi. Tad sāks nesaudzīgi to rot.

Bet produkcija?

Nu, mīlie cilvēki, pat visg kais taču nespēj domāt par visu reiz!

A. BRĀI

GLĀBIŅŠ

Direktors nervozi nospieda pogu un īgni pavēlēja sekretārei:

— Šurp galveno inženieri! Veicīgi! Attiecīgi sagatavots, galvenais ieskrēja direktora kabinetā.

— Zvans no augšas?
— No augšas!
— Uz kafiju?
— Tā šķiet.
— Neglābjami?...
— Glābiņš būtu jauns modelis...
— Ehē... ē... ē... — galvenais gari novilkā.

— Ideja! — direktora krunkās savilktajai pieri pārslidēja tikko jaušams cerības stars. — Varbūt pamēģināt ar divsimt trīsdesmit ceturto?
— To, ko izstrādājam, pārveidojot divsimt trīsdesmit trešo?

Direktors pamāja ar galvu.
Soreiz pogu nospieda galvenais inženieris.
— Mākslinieku! Lai paņem līdzī pēdējo sporta uzvalku paraugu.

— Tā, tā, — direktors, pievērsies ienākušajam māksliniekam, teica. — Pakariet uzvalku pie loga un pastāstiet, ar ko šis uzvalks atšķiras no sava priekšgājēja!

— Kardināli, biedri direktor! Mēs noņēmām klapītes no piedurknēm un pielikām uzpleču vietā, lūk, šeit. Tad... trešo pogu te, priekšā, nogriežām un pielikām mugurpusē. Tālāk... apmainījām kabatas.

— Ko nozīmē «apmainījām»?
— Kreiso piešuvām labās vietā un labo — kreisās vietā. Turklāt pielikām otru krūšu kabatu — labajā pusē. Abos sānos — redzat, šeit, biedri direktor, — iegriežām šķēlumus gar pašām šuvēm.

— Un cena?
— Par astoņiem rubļiem un trīsdesmit kapeikām lielāka nekā iepriekšējam modelim, — galvenais paskaidroja.

— Jā, skaists uzvalks, — direktors teica. — Bet, draugi, — viņš noplātīja rokas, — mums jārada patiesi moderns uzvalks. Arī materiālā izteiksmē. Zvanīja pats tresta priekšnieks. Būšot skate. Tad gadatirgus...

— Un prēmijas... — galvenais klusi iestarpināja.

— Jā, un prēmijas, — direktors piekrita. — Es domāju tā... Uzplečus noņemsim un... un... jā, un piešūsim klapīšu vietā pie piedurknēm.

— Ļoti elegant! — mākslinieks bija sajūsmā. — Aizmugurē poga... khm... kaut kā vecmodīgi... khm... Piešūjiet to labāk priekšā!

— Jā, to varētu... — galvenais pamāja ar galvu. — Man arī ir ideja! Kam vajadzīga otra krūšu kabata? Šķēlumi sānos, man šķiet, arī nav visai laikmetīgi.

— Sānu kabatas apmainīsim vietām, — direktors ierosināja.

— Pareizi! Tas ienesīs uzvalka līnijās šodienas garu, — mākslinieks piekrita.

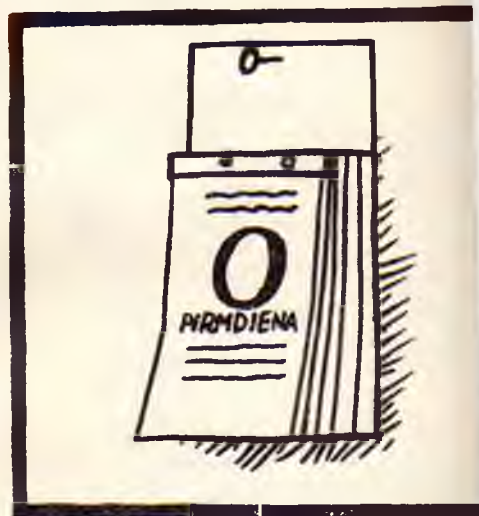
— Un cena? — galvenais inženieris jautāja.

— Jauns modelis! Cenu palielināsim par septiņiem rubļiem un vienpadsmit kapeikām, — direktors teica bez ilgas domāšanas un piecēlās. — Bet tagad — pie darba! Piektdien jaunais uzvalks jādemonstrē priekšniecībai... Kas vēl, biedri, būtu uz sirds?

— Mmmman... nez kāpēc liekas... ka jaunais uzvalks kaut kā atgādina divsimt trīsdesmit trešo modeli... — kāds darbinieks, kura ienākšanu neviens nebija pamanījis, nomurmināja.

— Divsimt trīsdesmit piektais ir pārveidots un uzlabots divsimt trīsdesmit ceturtais, — direktors stingri noteica. — Ļoti slikti, ka mūsu uzņēmumā vēl ir darbinieki ar tik neelastīgu domāšanu.

R. BLŪMS

L. BERZI

Starp citu

Klasiku priekšrocība, salīdzinot ar mūsdienu jaunajiem autoriem, bija tā, ka viņi nezināja, ir klasiki.

Popularitāte ir dīvaina lieta. Viduvējs estrād dziedātājs ir populārāks par izcilu gleznotāju, b viduvējs futbolists populārāks par izcilu estrād mākslinieku.

— Māksla ir prasme saīsināt, — teica drāma nieks, nogriezdams gabalu no pasūtītāja audum

LEONS OZOL

Indeve

Indeve
Tāda kā nediena,
tāda kā indeve —
pusducis nelabo mani mit —
un es nevaru paiet garām,
kur var cūcību saskatīt.

Ietrīcas rokas
un iespiežas vārdi,
pāri mugurai dirbuļi skrien,
tikko ieraugu mietsirdi kādu,
kas pa dārza zelmeni brien.

— Paklausiet! — saku, —
nu kā tad tāl!

Tas dižīgi atcērt:
— ko varvajā!
Vai tā tava burkānu dobe,
tavš dārzs?
Ko uzplījies ļaudīm
kā pensionārs!

Tūda! cilvēku apkārt kā mūris.
Dzedri jautā,
vai neesot kauns
dienas laikā uzmākties ļaudīm?
Kauns!

Es vēl mēģinu ko neko skaidrot...
Tas vēl ērcīgāk prātus jauc.
— Redzams, te netiksim galā!
Milicis jāpasaucl!

Zāles brīdējs man pačukst:
— Nu, redz!
Ko sacīju es!
Bet tagad jo veikli
muksim abi
ko kājas nes!

— NAV KO BRĪNĪTIES, MĒS SPECIALIZĒJAMIES — KREISĀS KĀJAS KURPES TAGAD RAZO KAIMIŅU FABRIKĀ.

V. ZAKIS

Sveicināts, «Dadzi»!

Ar Tavu starpniecību gribu pateikties rūpnīcas «Darbs» 32. darbnīcas meistariem par to, ka viņi pieņem labošanu lietussargus. Tā ir ļoti cēla rīcība, jo otras tādas darbnīcas nav visā Rīgā. Tomēr pie reizes gribu ierosināt, lai meistari uz darbnīcas izkārtnes vai citā redzamā vietā atzīmē, kādus lietussargus viņi pieņem un kādi defekti tiem drikst būt. Citādi ne vienam vien pasūtītājam var iznākt tāpat kā man. Pašu lietussargu meistari ir ar mieru labot, bet bojāto rokturi — nē.

R. KALNAČA,
Rīgā

Mīlo „Dadzīt”!

Man ļoti patīk kaķi. Īpaši savvaļas, ar spilgti izteiktu «brīvo iniciatīvu». Tāpēc es prēcājos, ka man līdzīgi kaķmiļi strādā arī Rīgas pilsētas Labierīcību pārvaldē. Viņi, līdzko dzird aizkustinošos kaķu koncertus, aizmirst, ka šie savvaļas dzīvnieki izķerami. Un, lūk, kaķi no pagrabam un pagalmiem jau pārceļas uz kāpņu telpām, sagādādami mums bezmaksas koncertus un citus, vēl jaukākus pārsteigumus.

A. KURVINA,
Rīgā

Cien. „Dadzīt”

Ir zināms, kāpēc reizēm pazūd brilles, apkakliņu pogas, pat portfeļi ar tukšām pudelēm. Bet kādu iemeslu dēļ gaišā dienas laikā izgaist uzraksti uz ielu nosaukumu un māju numuru plāksnītēm?

Zinu, ka par uzrakstu iznīcināšanu vai bojāšanu Izpildu komitejas vainīgos var bargi sodīt. Taču Rīgas pilsētas izpildu komitejas lēmums acīmredzot neattiecas uz organizācijām, kas ir atbildīgas par fasādu krāsošanu Slokas, Baltās un A. Barbisa ielās...

H. SVEILIS,
Rīgā

L. BĒRZIŅŠ

Labdien, «Dadzīt»!

Vīzes diezgan bieži raksta par zemestrīcēm un kontinenta dienvidos, Latīņamerikā un Bet vai Latviju tādas katastrofas nevar reklēt?

atmiņa mani galīgi nevil, vēl divdesmitā gadsimta sākumā zeme reiz esot pabiedējusi arī ešus un igauņus. Vēl vairāk — pēdējos gados Rīgā esmu novērojusi vairākas mikro-estrīces. Parasti tās notiek līnēša ieliņā. Šā ielas galā piepeši izveidojas pamatīga e. Kad tā beidzot tiek aizlāpīta, asfalts ist citā vietā un tur izveidojas smilšu pau-ko apskalo ūdens viļņi... ikām par to, protams, lielu Itelle prieki — tājies un jūties kā liedagā! Bet mani māc k, tāpēc gribētos dzirdēt kompetentu cilvēku is par procesiem mūsu zemes un ūdens niecības dzīlēs.

Dz. JANSONE,
Rīgā

— VAI TĀ IR GLABŠANAI! ZIEMA TIKKO SĀKUSIES, BET KARTUPEĻI JAU SADĪGUŠI!
— TIE DROŠI VIEN IR AGRĪNIE KARTUPEĻI...

E. KUNGS

Rokam, bāliņi, rokam!

Rīgas centrā pazuda iela. Šo faktu pēkšņi pamanīja kāda pilsētas Ceļu pārvaldes darbiniece. Ietve bija. Mājas bija. Pat koki bija. Bet kaltā akmens bruģis — tutūl — pazudis bez vēsts. No Ausekļa ielas līdz pat Daugavmalai.

— Nospērušil — darbiniece iesauca. — Kirova ielu nospērušil Droši vien atkal Rīgas Ceļu būvniecības un remonta trests rok bez atļaujas...

Taču vainīgie negribēja atzīties.

— Kāpēc jūs domājat, ka tie esam mēs? — tresta ļaudis vaicāja. — Vai tad palaidņa puiku ir mazums? Tagad tā jaunā paaudze ar savu akcelerāciju vēl trakākus jokus var izspēlēt. Un, ja spriež tīri teorētiski, mēs to ielu izraknāt nemaz nevarējām, jo ir taču Rīgas pilsētas izpildu komitejas lēmums...

Kas tiesa, tas tiesa — šāds lēmums eksistē. Jo pēdējā laikā daudzas organizācijas rīkojās tā, it kā civilizācijas vientīgais mērķis būtu izrakt pēc iespējas vairāk, bet aizbērt pēc iespējas mazāk. Un tad Izpildu komitejā sāka spriest — ja ir saudzējama laiks zaķiem, pīlēm un dzērvenēm, vai arī Rīgas ielas nav pelnījušas, lai tās kaut nedaudz saudzētu? Un skaidrības labad nolēma: «Atļaut rakt brauktuvi reizi piecos, bet ietvi — reizi trijos gados!»

— Nu jūs, bāliņi, beidzot būsit pamatīgās sprukās! — Ceļu pārvaldes ļaudis, kam bija uzdots šo lēmumu īstenot, nopriecājās. — Kā bija līdz šim? Atnāk kanalizācijas vīri — rok. Atbrauc gāzes vīri — atkal rok. Pēc tam ierodas elektrīķi un rok visiem pa virsu. Ja gribat, varat rakt, bet apdomājiet, vai nebūtu labāk saskaņot rakšanu ar citām ieinteresētām organizācijām!

Šādu vārdus dzirdot, racējiem vajadzētu kļūt domīgiem, lekt kājās un jozt apvaicāties visiem kolēģiem, vai arī viņiem nav kaut kas bāzams zemē. Diemžēl, praksē, kā tas nereti gadās, viss notika citādi. Racēji neskrēja nekur.

— Lai es ietu otram bedri rakt?! — kārtējais racēju vadītājs šausminājās. — Biedri mīļie, bet tas taču nebūtu ētiskil Saskaņā ar parunu tajā iekritīšu es pats!

— Neiekritīsit! — Ceļu pārvaldes darbinieki mierināja. — Tā nav vienkārša bedre, bet tranšeja.

— Kāda tur starpība? — racēju vadītājs nesaprata. — Zilumus var gūt tiklab bedrē, kā tranšejā...

Un joprojām katrs cenšas rakt par sevi. Rok Dzīvokļu pārvaldes 2. remonta un celtniecības pārvalde, rok Lielpaneļu namu celtniecības tresta Specializētā nulles cikla pārvalde un 523. celtniecības pārvalde. Izrok, ieliek, aizber, noasfaltē un pēc mēneša pēkšņi atceras: ak tu mī un žē, caurules ierakām, bet pievadus aizmirsām!

— Vai, vai, vai! — racēji steigšus uz ceļu pārvaldi. — Esiet cilvēki, ļaujiet rakt vēlreiz! Neļausit? Un nevaļag arī! Gan jau citi atļaus...

Un Rīgas pilsētas izpildu komitejas vadītāji, kas paši nolēma biežo rakšanu aizliegt, uz racēju žēlabaino lūgumu stūriem raksta: «Atļaut!»

Tā, lūk, bāliņi vēl šobaltdien rok, kā rakuši...

P. AURINS

TAM BĀRDAINAJAM DIVNIEKUS NEDRĪKST LIKT, CITĀDI VIŅŠ AIZ KREŅĶIEM PIEDZERSIES U. MEŽAV

DIREKTORU NOŅĒMA, PAVĀRU PĀRCEĻA, MUMS IZTEICA RĀJIENU, BET JŪS VĒL GRIBAT, LAI BŪTU GARŠĪGS ĒDIENS... M. RAMANE

VIŅŠ KATRU GADU SPĒLĒ KOMANDĀ. I. MELGAIS

LĪDZ AR TO MUMS PAT PIRMDIENĀS NAV VAIRS IT NEVIENA DARBA KĀVĒJUMA. T. SERGIJS

STILS

Kad ūdens sāk smelties mutē, tas parasti rosina prāta darbību un cilvēks sev jautā: «Kāpēc kļūme ir notikusi un kas tajā vainīgs?» Jēkabpils rajona kolhozā «Sēlija» piena izslaukums no katras govys trijos gados ir samazinājies gandrīz par 500 kilogramiem! Kā redzams, prāta darbības rosināšanai te iemeslu pietiek...

Starp citu, atbildēt uz minētajiem jautājumiem kolhoza priekšsēdētājam Jānim Bērziņam nav grūti. Viņš labi zina, cik bieži saimniecībā netiek ievēroti govju ganīšanas režīms, cik bieži ganībās un fermās pietrūkst ūdens, cik nesaimnieciski dažkārt izmanto lopbarības krāju-

mus (šoruden pat, kad ganībās zāles bija par maz, neizmantoji palika daudzi hektāri ābolīna atāla).

Tāpat priekšsēdētājs nevar nezināt, kāda kārtība valda fermās. Plāteru novietnē, piemēram, eja aiz barības galdiņiem piemētāta ar atkritumiem. Klintnieku novietnē ejas izdrupušas. Slaucējas tik tikko spēj pagrūst smagās ķerras ar barību. Bet govys, brienot pa dubļiem un akmeņiem, savaino kājas... Sacensības lopkopju vidū praktiski tikpat kā nav. Par ganāmpulka papildināšanu negribas pat domāt. Jo

kāds gan labums var būt lopiem, kas pirmajā laktācijā ne vairāk par diviem trim mēnešiem piena dienā?

Visu to Jānis Bērziņš zina, tāpēc uz jautājumu «Kas ir viņš droši vien atbildēs: «neizdarīgie lopkopības spēki, fermu pārziņi, brigadieril!»

Iespējams, ka šī atbilde Bērziņu apmierinās. Taču vēlū, ja ne viņam, tad kādam citam, ienāks prātā pavaicāt: kāpēc tieši, fermu pārziņi, brigadieril, neizdarīgi un vai tikai šie neatspoguļo paša priekšdarba stilu?

Jaunākais zinātnē un tehnikā

NOSLĒPUMAINA PARĀDĪBA

Zinātnieki ir konstatējuši, ka bērni mūsu dienās aug ievērojami straujāk nekā samērā nesenā pagātnē. Tagad izdevies pierādīt vēl neticamāku faktu — mainījušās arī bērnu kāju proporcijas. Ticat vai neticat, bet neizprotamu iemeslu dēļ pēda kļuvusi nesamērīgi liela! Turklāt zināma vecuma bērni aug lēcienveidīgi!

Nesen pētnieki sarīkoja ārkārtīgi interesantu preses konferenci. Tajā zinātniekiem izdevās pārliecināties pierādīt, ka viņu atklājumi balstās uz ļoti plašu novērojumu pamata. Zālē, kurā notika preses konference, maršam skanot, iesoļoja simt bērnu un simt profesoru. Katram profesoram rokās bija fabrikas «Aurora» ražotās zeķubikses.

— Lūdzu uzmanību! — iesaucās visgudrākais no profesoriem. — Tagad mēs mēģināsim uzvilkt bērniem zeķubikses, kuru garums atbilst attiecīgā vecuma bērnu izmēriem.

Ak vai, tas nemaz nebija iespējams! Zeķubikšu pēda izrādījās pārāk maza. Tad sekoja vēl sensacionālāks eksperiments. Profesori klātesošajiem demonstrēja 16. numura zeķubikses un pēc tam nākošo — 18. numuru. Bikšu garuma starpība bija 15 cm!

— Tas nozīmē, — visgudrākais profesors paskaidroja, — ka bērnu attīstība tagad notiek lēcienveidīgi, jo agrāko laiku bērnam attiecīgā vecumā 16. numura zeķubikses būtu par īsām, bet 18. numura — par garām.

Preses konferences noslēgumā žurnālisti zinātniekiem jautāja, vai ir iespējams bērnu izmērus pieskaņot zeķubiksēm.

— Principā jā, — skanēja atbilde. — Mēs esam izpētījuši, ka to var panākt, ja liek bērniem ilgāku laiku lēkāt uz vietas. Tikai jālēk «Auroras» pagalmā, lai fabrikas vadošie darbinieki lēkātājus pamana.

GLĀBSIM PROFESORU

Pazīstamais profesors Dižprātiņš pēdējā laikā sācis pētīt satiksmes drošības problēmas. Šajā sakarībā viņš ieradās Alūksnē un nekavējoties uzbruka puīšļu baram.

— Nespārdiet bumbu uz ielas! — zinātnieks sauca. — Jūs var sabraukt!

Puīšļi pārsteigti saskatījās.

— Bet kur tad lai mēs bumbu spārdām? — viņi jautāja.

— Redzat, — profesors Dižprātiņš sāka puīšļiem skaidrot, — katrā pilsētā ir ierīkoti speciāli bērnu rotaļu laukumi, kur var spēlēt arī futbolu!

Puīšļi sāka smieties. Bet to viņiem nevajadzēja darīt, jo zinātnieki par sevi smieties neļauj. Profesors Dižprātiņš stipri noskaitās un uzkliedza puīšļiem:

— Marš uz rotaļlaukumu!

Un te nu erudētais zinātnieks nonāca drusku smieklīgā situācijā. Puīšļi viņam skaidri un gaiši pateica, ka tāda laukuma Alūksnē nemaz neesot.

Profesors, protams, tam neticēja un aizskrēja laukumu meklēt. Pie pils viņš atrada pussalauztas šūpoles, smilšu kastes bez smiltīm un tukšas mājinās, kurās kādreiz bija paredzēts ievietot pasaku tēlus.

— Nevar būt, ka Alūksnē nav kārtīga rotaļlaukuma! — profesors iesaucās un skrēja tālāk.

Kopš tā laika viņš, rotaļlaukumu meklēdams, nemitīgi skraida pa Alūksni. Šī iemesla dēļ pārējie zinātnieki esot nolēmuši lūgt, lai Alūksnes pilsētas izpildkomiteja nākamajā pavasarī ierīko kārtīgu rotaļlaukumu. Līdz ar to profesora skriešana beigsies un viņš atkal varēs pievērsties satiksmes drošības problēmām.

A. ISAIS,

zinātņu kandidāts

BEZ VĀRDIEM.

A. MUKĀNI

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Vēl nesen Limbažu pirti bieži trūka karstā ūdens. Vai tagad stāvoklis ir mainījies?

ATBILDE. Jā. Tagad nereti trūkst arī aukstā ūdens.

JAUTĀJUMS. Vai «Rumka» ir tādas pašas klases moto cikls kā «Emka»?

ATBILDE. Nē. Kā liecina Jēkabpils saimniecības preču veikala «Stars» cenrāži, par «rumkām» sauc glāzītes.

JAUTĀJUMS. Vai tiesa, ka Skultes taras pieņemšana punkts ir slēgts?

ATBILDE. Nē. Punkts ir vajā. Tā darbinieki tikai nepieņem tukšo taru, aizbaidinādamies, ka nav kur to likt.

JAUTĀJUMS. Kādā veidā ražošanas apvienības «Vilnis» veļas mazgātāji panākuši, ka neilona kreklu īpašnieki nesūdzas par viņu darba kvalitāti?

ATBILDE. Viņi neilona krekļus mazgāšanā vispār nepieņem.

JAUTĀJUMS. Kas ir standarta papēžu uzgaļi?

ATBILDE. Tie ir tādi uzgaļi, kādus «Rīgas apavu» meistarī kopā ar jauno papēdi piesit kurpei un kādus jūs pētat ar uguni nesameklēsiel nevienā apavu labošanas darīnīcā.

Dr. SINEP

SPURAINAS DOMAS

«Vajadzīgs sakarnieks, ir dienesta plāva un ganība ģimenei.»

«Referātu mums nolasīja par to, cik tālu turēties no stūres dzērumā.»

«Šeit akmeņus nesver un kā kartupeļus nepieņem.»

«Gaļas pieaugumu kombināts vēl pavairo ar kausanu.»

«Ceļgalu reimatisms man ir tieši kājās.»

«Veikala sabiedriskie pakalpojumi uzlaboti ar ātrāku pirkumu piegādi pa telefoniem.»

«Skaidrā prātā viņš nekad nebūtu tik daudz iereibis.»

«Dejas zālē atradu citu partneri, ar kuru dejojot man nebija jāšēž.»

«Pilsētas centrā peldēnes aizliegts.»

Norakstījis E. VĪGANTS

— PRIEKŠSĒDĒTĀJ, NESTRĪDĒSĪMIES PAR SĪKUMIEM! PIEŅĒMŠANAS AKTU PARAKSTĪSIM ŠEIT...

E. OZOLIŅŠ

dialogs

— Jūs, liekas, gribējāt rīt savā dzīvoklī līmēt jaunas tapetes?

— Jā, bet veikalos, diemžēl, neatradu nekā piemērota.

— Un maksākerēt arī nebrauksit?

— Atklāti sakot, tāds nodoms man bija. Diemžēl, ūdenszābaki ieplisuši...

— Bet vai ciemiņus jūs rīt negaidāt?

— Līdz šim neviens nav pieteicies.

— Varbūt vajadzēs dēlam palīdzēt mācībās?

— Paldies dievam, viņa klasē parit stundu nebūs. Puīši visu dienu kārtos GDA normas.

— Vai tiešām jums rīt nav paredzamas nekādas neatliekamas darīšanas?

— Nē.

— Apdomājiet labi!

— Nav ko domāt. Man tāpat viss ir skaidrs.

— Tādā gadījumā būšu jums ļoti pateicīgs, ja rīt ieradīsities laikus darbā. Mums, zināt, jāsaģatavo ceturkšņa pārskats. Tā kā neņemiet launā...

M. GAILIS

DELIKĀTS JAUTĀJUMS

Pieturā stāvēja vīrietis ar portfeli rokā. Viņš bija ģērbies nevainojami pašūtā tumšzilā uzvalkā un gaidīja tramvaju. Tikai virieša apģērbs, pareizāk sakot — platmale, diemžēl, nebija ideālā kārtībā... Piegāju vīrietim klāt.

— Piedodiet, ka es tā, uz ielas, gluži svešam cilvēkam... — pusbalsi teicu. — Runa ir par kādu sīku defektu...

Vīrietis uz mani pat nepaskatījās.

— Nav vaļas! Nav vaļas! — viņš pakratīja galvu. — Pēc divdesmit minūtēm man jābūt ministrijā. Pienāciet ceturtdien. No deviņiem līdz divpadsmitiem.

— Manuprāt, ceturtdien būs par vēlu, — sacīju. — Ar tādiem defektiem nebūtu vēlams rādīties ministrijai ne tuvumā.

Vīrietis uzmēta nīgru skatienu.

— Savus defektus mēs zinām! — viņš atcirta. — Uz tiem atklāti norādīja vēl pagājušajā apspriedē. Patlaban mēs jau esam izstrādājuši perspektīvo plānu trūkumu novēršanai, mobilizējuši visu uzņēmuma kolektīvu. Līdz gada beigām...

Pienāca tramvajs. Vīrietis ciešāk satvēra portfeli un iekāpa vagonā. Es paraustīju plecus un iekāpu viņam pakal.

— Pilsoni! — teicu. — Es joprojām par tiem sīkajiem trūkumiem... Visam kolektīvam tur nav ko darīt. Dažu sekunžu laikā tos varat novērst jūs viens pats.

Vīrietim noraustījās lūpu kaktiņi.

— Paklausieties, biedri! — viņš iesaucās. — Vai tiešām jūs domājat, ka tramvajs ir vispiemērotākā vieta trūkumu izskaušanai?

— Nē, ko jūs! — atbildēju. — Tramvajs, bez šaubām, nav vispiemērotākā vieta. Taču, ja rīkojas apdomīgi un neuzkritoši...

Vīrietis salecās.

— Uz ko jūs mani mudināt?! — viņš sašuta ne pa jokam. — Mēs neesam pieraduši slēpties no tautas. Jo vairāk cilvēku redz trūkumu novēršanas procesu, jo labāk. Un, vispār, — viņš piebilda, — griezties pie mana vietnieka!

Es paraudzījos uz virieša platmali.

— Nezinu, vai jūsu vietnieks tur varēs ko līdzēt, — balsi prātoju. — Vietnieki ar tādām lietām parasti nenodarbojas.

Tramvajs pieturēja un vīrietis izkāpa. Es izkāpu viņam pakal.

— Pilsoni! — teicu, soļodams viņam blakus. — Manuprāt, mēs tomēr runājam par dažādām lietām... Trūkumus, par kuriem es signalizēju...

— Vai jums nešķiet, ka tā ir uzbāzība? — vīrietis jautāja. — Sakiet isi un asi — ko jūs īsti vēlaties?!

Es vienmēr esmu bijis pieklājīgs cilvēks.

— Nezinu, kā to lai pasaka... — minstinājos. — Vārdu sakot, jūsu galvas sega neatbilst standartam...

— Hūte?! — vīrietis priecīgi sarosījās. — Paklausieties, cilvēk, tas taču nemaz nav mans profils!

Es vēlreiz palukoju uz viņa platmali.

— Nē, nē, pilnīgi izslēgts! — vīrietis sacīja. — Par hūtem es neatbildu!

— Bet... — es ierunājos, taču bija par vēlu. Vīrietis atvēra masīvas durvis un steidzīgi nozuda aiz tām. Es nopūtos un devos prom. Gribas ticēt, ka līdz gada beigām viņa platmale tomēr būs notīrīta.

ŽANIS EZĪTIS

būris

Klipsis atkal apstājās pie loga, kurā bija būritis ar diviem pelēkiem, noplukušiem pīļiem. «Pārdodu. Ieeja no sētas.» — vīrs šķīpinuma bija rakstīts. Rokraksts šķita nedzīvulis — ķīmiskais.

— Nabaga vecītis, — Klipsis nopūtās. — var un nevar iztirgot...

Putnēni bailīgi blenza uz brillaino vīru un čiepstēja.

— Mjā, — Klipsis prātoja tālāk. — Tas būritis te stāv jau ļoti mēnesi. Un neviens nepērķ. Mīetpilsoni! Vienaldzīgie! Kāda viņa daļa, ka cilvēks izlicis logā izmisuma kļiedzienu? Brien tikai garāvilavas garšvielu sāļījumā sapirkušies.

Pēkšņi šaurajā ielā parādījās korpulenta dāma ar lēkājušu pie rokās.

— Cik skaisti putniņi! — Klipsis saldi teica. — Paskaties, pēdē! Lai mamma tev nopērķ.

Puika piebāza degunu pie stikla, tad iekļiedzās kā ērglis, kas iedzījis laupījumu, un iebelza ar plaukstu pa stiklu. Putnēni tricē iespruka būra kaktā.

— Iesim, bucin! — mamma teica, nopētidama garāmejošu būrīti. — Ka nesāk vēl līt.

Klipsis pacēla apkakli un drūmi skatījās uz būri.

— Nu kur lai es viņus lieku, ja nopērķu, ūpis tos parāvis! — sāpīgi izdvesa. Tad tomēr apņēmīgi saknieba lūpas, pameta skatu apkārt un ienira vārtu velvē.

Pēc minūtem desmit Klipsis atkal iznāca uz ielas. Viņa seja apgarota. Acis mirdzēja. Rokā viņš neveikli nesa būri.

Klipsis atviegloti nopūtās un pēdējo reizi paskatījās uz logu.

...Tur atkal bija izlikts būritis ar diviem pelēkiem, noplukušiem putnējiem!

KATRINA BOČKOVA

Pašā redzamākajā vietā

— Hallo, hallo! Biedri priekšniek, vai jūs mani dzirdat?

— Protams, ka dzirdat! Neesmu taču kurls! Labāk stāsti, kas ir noticis!

— Nekas nav noticis. Tikai tos kreklus neviens nepērķ.

— Kādus kreklus?

— Nu, tos smukos, kurus mēs nesam saņēmām.

— Kādi būs priekšlikumi?

— Redzat, biedri priekšniek, tie krekli maksā astoņpadsmit rubļu gabalā. Varbūt nocenosisim tos uz divpadsmit rubļiem?

— Lai notiek! Par rezultātiem ziņoj!

— Vēl nē, biedri priekšniek!

— Ko?! Varbūt tu tos kreklus gribi izsviest par velti?

— Nē, biedri priekšniek! Ir cits priekšlikums.

— Klāj vaļā, un ātrāk!

— Es pats visus kreklus pirkšu. Tā teikt, lai patērētājiem būtu zaudējumu.

— Tu nēmsi kreklus, kurus viens nepērķ?

— Jā, biedri priekšniek! Es upurēšos lietas labā.

— Hm. Te kaut kas nav kārtā. Pagaidi, es tūlīt būšu klāt!

— Un šitos te smukos kreklus līdz šim neviens nav nopircis!

— Man prieks, biedri priekšniek, ka jūs tos vērtējat tāpat es!

— Cik tāds kreklis maksā?

— Tikai sešus rubļiņus.

— Iepako! Es arī pagaidu piecus!

— Lūdzu, biedri priekšniek!

— Paldies. Es tikai nesaprotu kāpēc šie krekli tik ilgi nogul uz letes!

— Biedri priekšniek, varu arī jums nelielu noslēpumu: kreklus mēs nemaz nav redzējuši!

— Ko? Kur tad tu tos smukos kreklus redzēji?

— Piedodiet, biedri priekšniek, es tos nemaz neslēpu. Kreklus mēs laiku atradām pašā redzamākajā vietā mūsu noliktavā.

— Hallo, hallo! Biedri priekšniek!

— Kas ir? Vai krekli beidzot ir pārdoti?

J. JUZI

drošsirdis

leplānotais pasākums draudēja izjukt.

Janka — visdrosmīgākais no mums — uzvedās ļoti dīvaini: atrunājās, aizbildinājās un nepārprotami centās atkratīties no dotā uzdevuma.

— Goda vārds, negribas... — burzīdams rokās cepuri, viņš nūrdēja. — Šoreiz lai iet kāds cits.

— Nerunā mulķības! — puisi nēmas Janku pārliecināt. — Nevienš cits mūsu kolektīvā to nespēj izdarīt!

— Jancīt! — meičas mīlīgi skatījās puisim acīs. — Tu taču esi visbezbailīgākais vīrietis mūsu zvērkopības institūtā!

— Goda vārds, negribas... — Janka sarka un bālēja. — Varbūt kāds cits?

— Jancīt, kas toreiz iegāja satracināto bifeļu krātinā? — meitenes turpināja glaimot.

— Janka! — puisi korī apliecināja.

— Kas ienesa barību saslimušajam tīģerim?

— Janka! — visi vienprātīgi apstiprināja.

— Kas nenobijās no baltā lāča?

— Janka!

— Kas iegāja lauvas mitekli?

— Janka!...

— Nu, labi! — redzēdams, ka atkāpšanās ceļa tik un tā nav, varonis piekrita. — Ja jau visi to vēlas, es iešu pie saimniecības vadītāja un palūgšu mašīnu ekskursijai...

J. PODS

IZNERROTS

Aplēsis, ka Simansona darba ražīgums vidēji atbilst sešiem romāniem gadā, prozas meistars Iksitis kļuva drūms.

— Slimešts tāds! — viņš sev teica. — Nāc pie prāta, kamēr smadzenes pauri un tinte pildspalvā vēl nav galīgi izžuvušas!

Litfonds. Kas ir katra literāta ceļība un stingrais balsts grūtā brīdī, cildeno nodomu atbalstītāja. Pēc divām dienām ātrgaitas elektriskais vilciens, neapstādamies starpstacijās, strauji nobremzēja gandrīz pie pašiem daiļrades nama vārtiem.

Plašajā vestibulā Iksiti gaidīja patikams pārsteigums nopelniem bagāta un visiem pazīstama rakstnieka personā. Tik pazīstama, ka, sacisim, ja mēs viņu nosauktu par Igrek-jāni, jūs tūlīt uzminētu, ka patiesībā tas ir Zetauskis...

«Man ir paveicies.» Iksitis nodomāja. «Tagad visu laiku man acu priekšā būs lielisks paraugs.»

Zetauskis, liekas, arī bija iepriecināts, ka abiem celazīmju termiņi sakrīt.

— Tas ir jauki! — viņš iesaucās. — Ko tad jūs domājat te darīt — atpūsties vai strādāt?

— Strādāt, protams, tikai strādāt. — Pareizi, ļoti pareizi. Bet kāpēc «tikai»? Galējības, zināt, kaitē arī literātiem. It īpaši tik skaistā laikā. Kā teica dzejnieks, nelaidiet garām veiksmes mirkli un dienu, kad iespējams sauloties!... Tāpēc, ja neiebilstat, ierosinu pēc brokastīm uzspēlēt pludmalē kādu partiju šaha.

— Labprāt, — Iksitis, juzdamies glaimots, piekrita.

Izspēlējušies un nopeldējušies, abi ar lielu apetīti paēda pusdienas un pēc tam vairākas stundas pastaigājās gar pašu ūdens malu, aprunādāmi kolēģus, redaktorus un visus

pārējos, kam vien ir tiešs vai netiešs sakars ar literatūru.

— Nu, mans mīlais, — Zetauskis pēdīgi teica, — rakstīt tūdaļ pēc vakariņām ir tikpat bezcerīgi kā audzēt tulpes uz leduskalna. Pēc vakariņām un pēc nelielas pastaigas es iešu gulēt. Jā, gulēt, gulēt. Un arī jums iesaku to darīt. Lai arī jūs esat jaunāks, tomēr gluži bez miega iztikt nevarēsiet.

— Kaut tevi pērkonsl! — Iksitis sirdijās, likdamies gultā. — Pa visu dienu nevienas rindiņas!...

Taču doma, ka arī Zetauskis, ražīgais Zetauskis, nebija pieskāries papīram, iedarbojās uz Iksiti tik nomierinoši un iemidzinoši, ka viņš tikko nenogulēja brokastis.

Nākamā diena bija pirmās kopija. Trešā, ceturrtā un divdesmit ceturrtā gluži tāpat.

— Nu, kādi ir jūsu radošie panākumi šo četru neaizmirstamo nedēļu laikā? — Zetauskis painterešējās, kad abi atvadījās uz stacijas perona.

— Radošie? — Iksitis nopūtās. — Tādi paši kā jūsējie...

— Apsveicu! Tātad arī jūs esat uzcepis garo stāstu?

— Jūs uzrakstījāt stāstu?!... Pa kuru laiku?

— Protams, pa to pašu, pa kuru rakstījāt arī jūs. Es ceru, ka būsiet ar mani vienisprātis: rakstīšana vislabāk veicas īsi pēc pusnakts — dienas karstums vairs nespiež, jūs esat pilnīgi viens, galva pēc miega svaiga, domas rosināšanai uz galda termoss ar kafiju un, galvenais, — klusums. Absolūts klusums. Kas gan vēl vajadzīgs daiļradei?...

Iksitis jutās iznerrots kā vēl nekad.

C. MELAMEDS

BEZ VĀRDIEM.

U. MEZAVILK

Zemi griesti

Vadītāja bass ducināja kaut kur no augšas:

— Būtu aplam domāt, ka, saņemis diplomu, jūs, jaunais cilvē. Jau varat uzskatīt sevi par pilnvērtīgu speciālistu. Diploms būtībā ir tikai avanss. Jums ir jāaug! Nemīļīgi! Diendienā!

— Paldies par padomu. Centīšos.

— Tad ir labi! — pielikdami sarunai punktu, skanēja priekšnieka ciskā basa pēdējie akordi.

Jaunā speciālista darbi visā pilnībā atbilda viņa vārdiem. Pame-tis novārtā teātrus, dančus un meitenes, puisis vakaros cītīgi grau-zinātnes granītu... Un, gluži dabiski, tas nepalika bez sekām. Ik rītu viņš ar gandarījumu varēja konstatēt, ka durvju ailē ievil-ktās svītrīņas regulāri kāpj arvien augstāk. Nokārtojās pēdējo kan-didāta eksāmenu, jaunais cilvēks vienā naktī bija izaudzis pa-veselēm trīspadsmit centimetriem!

Tajā rītā viņu atkal izsauca vadītājs.

— Augat?

Jaunais darbinieks no augšas paskatījās uz šefu un iepleta rokas.

— Atceraties, jūs pats ieteicāt man... Ko lai dara — es cenšos...

— Tas ir labi, ka cenšaties. Toties slikti, ka nezināt mēru! Vaja-dzēs jums tagad pameklēt citu darbu... Kāpēc? Vai jūs pats to nesaprotat?... Rau, kā esat izstiepies! Bet par mūsu kantora gries-tiem — vai par tiem nemaz neesat padomājis?!

POROLONIS

Nesen iegādājos motociklu. Ātra mašina. Bet, kur ātrums, tur vējš, putekli... Nācās nopirkt fabrikas «Ausma» ražotās motociklistu brilles. Tās izskatījās tiešām iespaidīgas. Modernas līnijas. Neplīstoši stikli. No iekšpuses ielīmēta porolona strēmele, kas noblīvē spraugas, sargā degunu, pieri un vaigus. Vārdu sakot, viss būtu bijis labi, ja vien...

Kādā saulainā sestdienā, braukdams uz Jūrmalu, es pamanīju pie tilta gaišmatainu meiteni milicijas formas tērpā. Kad no ķiveres novilku brilles uz leju, lai izskatītos brašāk, man pār acīm pēkšņi nolaidās neaurredzama balta migla un pēc mirkļa jau gulēju garšlaukus uz asfalta. Satiksmes regulētāja pasmaidīja, bet es sapratu, ka šis smails neko labu nesola.

— Lūdzu, lūdzu, piedodiet, — es atvainojos, — sasodītais porolons atlīmējies no brillu ietvara un nostiepies acu priekšā...

Regulētāja, kā redzams, bija sirdscilvēks un tikai izknieba man talonā caurumu. Tai pašā dienā es brilles atdevu mazajam brālim, lai rotalājas, bet pats nopirku citas. Diemžēl pāris dienu vēlāk mani piemeklēja jauna nelaime.

Es biju komandējumā un ar motociklu braucu pa gleznainu lauku ceļu. Plavā netālu no ceļa malas ganījās stalts sugas bullis. Sini brīdi pretimbraucoša mašina mani ietina putekļu vērpetē. Lai pasargātu acis no kodīgajiem smilšu graudiņiem, novilku brilles uz leju, un tai pašā mirklī ieraudzīju tādu kā baltu bērza stumbru pārmestu pār ceļu. Es, protams, parāvu motociklu pa labi, lai apbrauktu negaidīto šķērslī. Bet, kā jau teicu, tuvu pie ceļmalas ganījās sugas bullis...

Tikai nokļuvis slimnīcā, sapratu, ka vainīga atkal bija porolona strēmele, kas, atlīmējusies no brillu ietvara un nostiepusies gar acīm, radija pār ceļu pārmestā balķa ilūziju!

Tiklīdz atguvu spējas pārvietoties, no slimnīcas piezvanīju «Ausmas» direktoram.

— Jūsu ražotās motociklistu brilles ir sodība, — teicu. — Porolons pielīmēts uz zaķa! Kad brilles velk no ķiveres nost, tā strēmele atdalās un...

— Paldies par savlaicīgo signāliņu, biedri! Kas to būtu domājis — mūsu poroloniņš neturas!...

«Savlaicīgs signāliņš». Neko teikt! Vai viņš mani izsmej, vai arī bullis mani tā sabadījis, ka es vairs nekā nesajēdzu?

B. RIJKURS

— JEL APSTĀJIES, DĀRGAIS DON KIHOTI TE MĒS VĀRĒTU IERĪKOT RESTORĀNU!

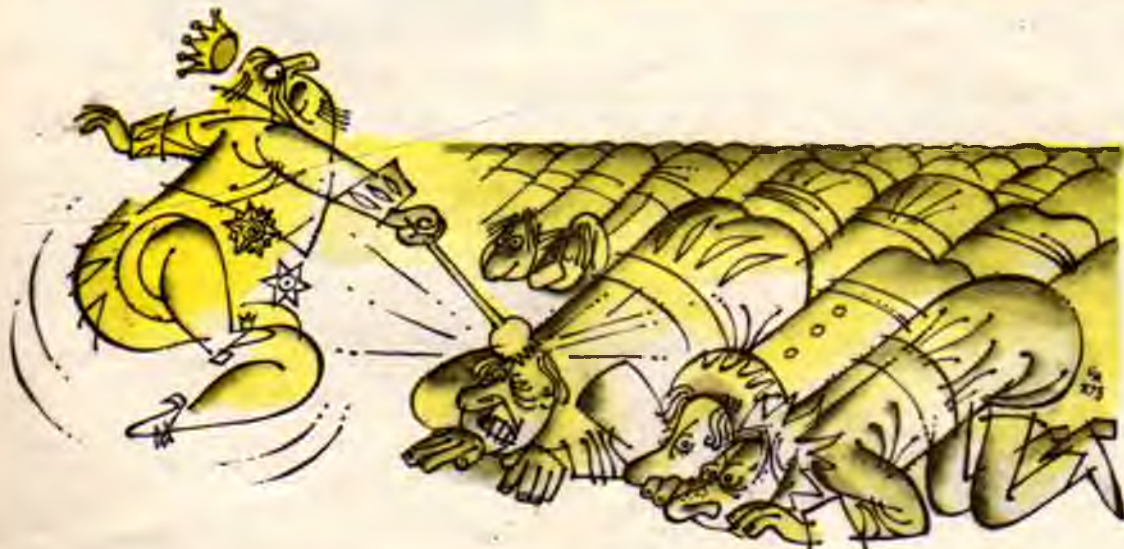
V. ZAKS

— KAD TAD TO PASPĒJA IESALDĒT!

— VASARĀ, VĒL VASARĀ...

I. MELGAIS

— VIŅA MAJESTĀTE ŠODIEN NEVALDA PĀR SEVI!

U. MEŽAVILKS

ATTAPĪBA

Inspektors jautā vadītājam:
— Ko jūs darītu, ja jūsu mašīnā pēkšņi ceļā nomuktu priekšējais riteņš?
Vadītājs, brīdi padomājis, atbild:
— Ietu tālāk kājam...

PIELŪDZEIS

Skudriņa visu vasaru cītīgi strādāja, lai būtu gatava Sienāzī, bet Sienāzis — no ballītes uz ballīti, no jubilejas uz dzimšanas dienu...
— Nu pagaidi, — sprieda Skudriņa, — jo viņa bija lasījusi fabulas, — pierādās rudens — gan nāksi lūgties!
Un patiesi, kad vējš sagrieza virsma, pēdējās lapas, ieradās Sienāzis un lūdza... viņas roku! To gan Skudriņa nespēja atteikt! Sienāzis taču pa visu vasaru bija kļuvis tik populārs.

V. PORMA

— VAJADZĒTU SORTIMENTU PAPLAŠINĀT!
— VIENKĀRŠĀK PAPLAŠINĀT NOLIKTAVU!

E. RUSMANIS

INDIVIDUĀLA PIEEJA

Vispirms nāca Čiepacks. Gruporgs Skaidkalns viņu apturēja.

— Uz kurieni?
— Personīgās vajadzībās.
— Neko nevaru līdzēt, — Skaidkalns teica.
— Bet ko lai es tagad daru? — Čiepacks prasīja.

— Vajadzēja padomāt ātrāk.
Čiepacks atkāpās.
Garām aīšai, kas bija uzlīmēta uz durvīm, zagās Cimmeršmits.

— Uz kurieni?
— Mana sievasmāte pašlaik mirst nost.
— Kā tu to zini?
— Jūtu, — Cimmeršmits nodūra acis.
— Lekcija būs īsa un saturīga. Sievasmāte labprāt pagaidīs.
— Nu bet tad, piķis ārā, pasaki, lai lektors sarauj!

— Ir jau sarunāts. Viņš lasīs tikai kopsavilkumu. Un jaunas ziņas darbā noderēs.

Cimmeršmits atmēta ar roku un atkāpās.

Tad nāca Rullācis un Plisko uzreiz. Rullācis skali pārlesīja aīšu:

«Kombināta «Kannas un pannas» darbiniekiem lekciju lasīs lektors no Urgu tehnikuma.»

Plisko uz pirkstgaliem manījās Rullācim garām. Rullācis tikām uzrunāja Skaidkalnu:

— Es zinu, tā būs laba. Tā būs brīnišķīga. Gandrīz tāda pati kā mūsu jaunā bufetniece.

— Kas tad? — Skaidkalns noprasiņa.

— Nu lekcija, protams.

— Jā, lektors no Urgu tehnikuma. Par jaunākajām tendencēm — pludlinijas formu ieviešana pannu taisīšanā.

— Ak, ak... Tik sen nav bijis lektors no Urgu tehnikuma.

Te Skaidkalns pamanīja Plisko, kas jau gandrīz bija paguvījis bez skaņas pa lenterī nošūkt lejā. Skaidkalns parāva Plisko atpakaļ.

— Uz kurieni?

— Jā, vai es zinu? Kad var tikt, tad tik jāiet.

— Plisko, Plisko... Un pēdējo sienas avīzi jūs arī nebijāt lasījis...

Plisko nosarka un atkāpās. Rullācis piemiedza Skaidkalnam ar aci.

— Es to lekciju tā saslavēju! Tad nu varbūt es šo reizīti...

— Nekādas šīs reizītes!

Čiepacks, Cimmeršmits, Rullācis un Plisko pa vienam vien ienāca ģērbtuvē, kas atradās aiz skatuvītes. Čiepacks pirmais caur sienas spraugu mēģināja paraudzīties, kas patlaban darās atpūtas istabā.

— Palaiž mani arī klāt! — Cimmeršmits norūca.

Ģērbtuvē iespraucās vēl grupiņa aizturēto.

— Spraudziņa par mazu, — Rullācis nopūtās.

— Palaiž, varbūt var kaut ko dzirdēt!

Lai kā Plisko spieda ausi pie spraugas, nevienu skaņu saklausīt nevarēja.

Cimmeršmits izņēma kabatas nazi un sāka drošināt spraugu lielāku. Čiepacks izvilkā no kabatas korķu velkamo un urba sienā mazus caurumiņus. Rullācis lupināja ar pirkstiem. Pārējie vīri šķēpēles vāca kopā cepurēs un bēra laukā pa logu. Kad siena bija nojaukta, atpūtas telpā, izrādījās, neviena nebija. Vienīgi Skaidkalns stāvēja, salicis rokas uz krūtīm. Viņš teica:

— Liels un sirsnīgs paldies. Uz divdesmit talķām veltīgi esmu jūs aicinājis nojaukt veco starpsieni. Tad, piedodiet, izdomāju šādu, individuālu pieeju. Bet aīšas, biedri, vajag lasīt — interesantā lekcija notiks rīt.

E. TAURINŠ

LIETIŠKA PIEEJA.

E. RUSMANIS

EHEI!

— Eheil... Eheil...

«Piķis rāvis, kas tur kļiedz?» pieceļos gultā sēdus.

— Eheil! — tā pati balss sauc.

«Nē, pie joda!» nospļaujos. «Laikam kāds piedzēries bļausfās.»

— Eheil! — atkal skan no ielas.

Pielecū kājās un atrauju logu.

— Ko vajag? — sauc.

— Vai jūs zināt, kas ir piromānija? — skan no lejas.

— Nekā es nezinu! Vācies ratā, stulbeni, un netraucē gulēt! — aizcērtu logu un metos gultā.

Neviens vairs nekļiedz, un es mēģinu atkal aizmigt.

«Interesanti,» laizdamies miegā, domāju, «kas tā piromānija tāda ir?»

Sasodīts...

Aizklunkurēju pie grāmat-skapja un meklēju krievu — latviešu vārdnīcā.

Pir-pir... pirovaķ... pirog... Aha — lūk, piromānija! Tātad — skatos latviski — piromāniju!

Aizsviežu vārdnīcu un liekos gultā. Kas par dīvainu iedomu — pūsnaktī interesēties par piromāniju!

Piromānija, piromānija... Ļoti dzirdēts vārds...

Auju kājās čības un brīdi sežu gultā domādams.

Piromānija... Nē, pats es tomēr neizdomāšu.

— Eheil! — piedauzu kaimiņam pie sienas.

— Kas ir? — viņš jautā nīknā, miegainā balsī.

— Vai jūs gadījumā nezināt, kas ir piromānija?

— Jūs laikam gribat, lai es izsauču miliciju?

Klusītēm ieslīdu gultā.

Pret rītu mani modina dobji sitieni. Tur daudzās kaimiņš no otras puses.

— Eheil! — viņš sauc. — Vai jūs gadījumā nezināt, kas ir piromānija?

H. PAUKSS

«NIANGI»

GRUZINU SATIRAS
UN HUMORA ŽURNĀLS

— JA VIŅŠ IR GODĪGS CILVEKS, KĀ VIŅAM GADIĀS DIVAS LIEKAS FIGŪRAS!

N. Malazonija

— PAKLAU, TEV BIJA KĀZAS. KĀPĒC MANI NEUZAICINĀJI!

— NEKAS, KAD BŪS ŠĶIRŠANĀS, NOTEIKTI UZAICINĀŠU.

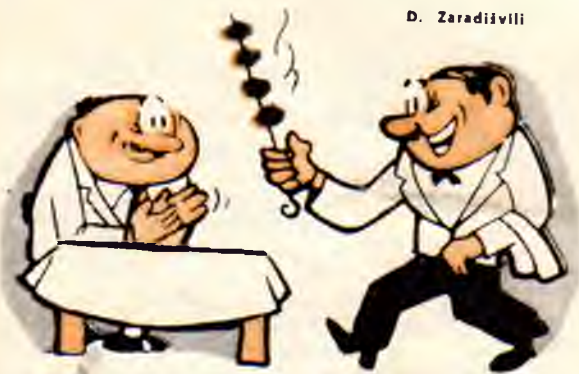
D. Zaradijvili

73

TIESĀ

G. Pirchalava

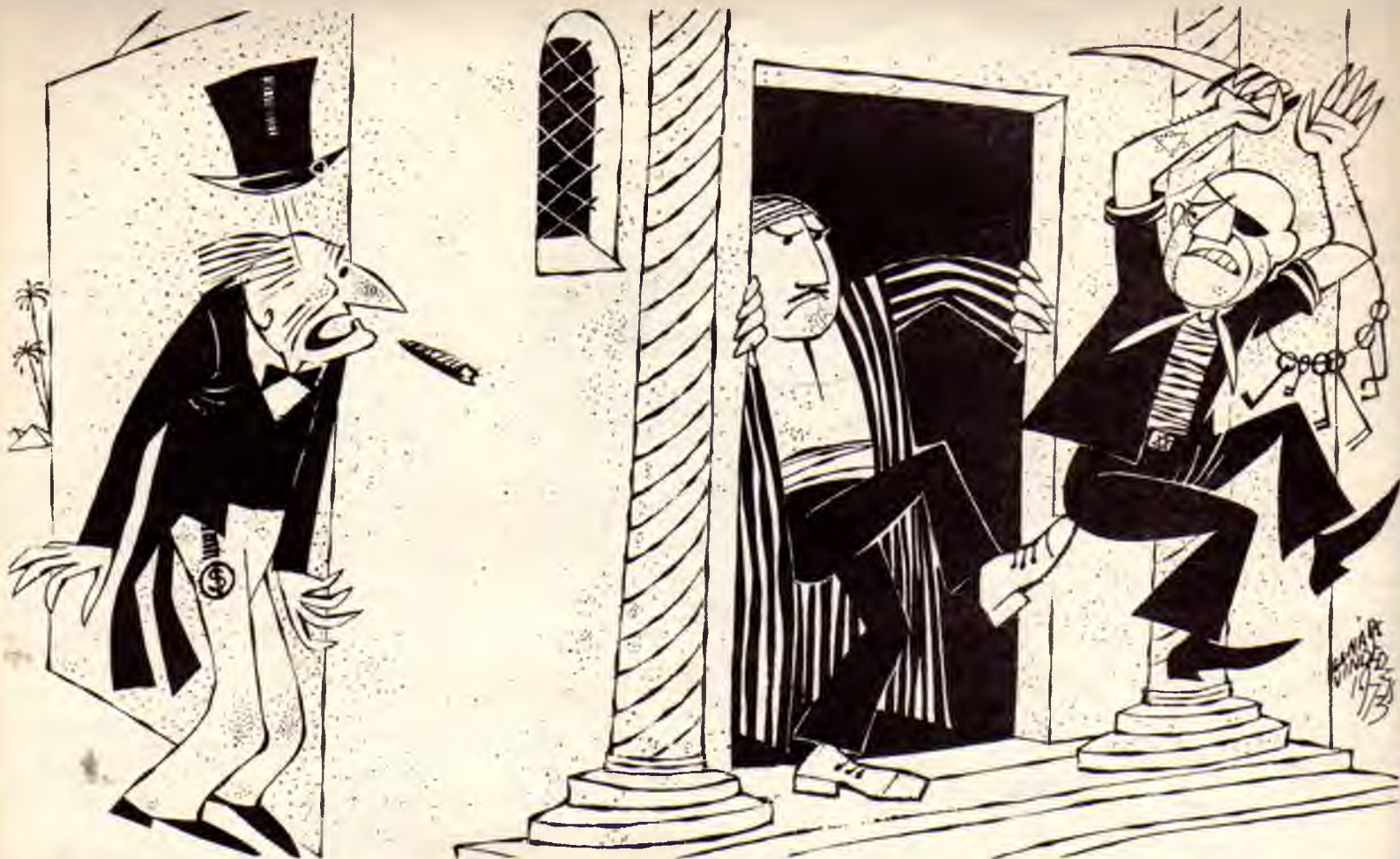
BEZ VĀRDIEM.

V. Kucia

— JA GRIBI KĻŪT ZIEVĀKS, NEUZŅĒMIET VAIRS TAMADAS PIENĀKUMUS.
— DAKTER, MAINĪT PROFESIJU MAN JAU IR PAR VĒLU.

Di. Lela

— PALĪGĀ! SIT!

G. VĪNDEDZIS

A. BUHVALDS,
«International Herald Tribune»,
Parīze

Jums jāmaksā septiņdesmit pieci dolāri

Specializācija, kas ir tik raksturīga amerikāņu medicīnai, tagad skārusi daudzas citas profesijas Savienotajās Valstīs. Nesen manā sētā sāka kalst brīnišķīgs, vecs ozols, un es devos pie koku ķirurga.

Pirmajā brīdī viņš pat negribēja mani uzklausīt.

— Piedodiet, bet es pacientus mājās neapmeklēju, — viņš teica.

— Vai tad man koks būtu jānozāgē un jāatnes uz jūsu kabineta? — izmisis iekliedzos.

— Tikai bez panikas! Labs ir, es aiziešu.

Viņš ieradās pēc trim dienām. Apgāja ozolam apkārt, pašūpoja galvu. Tad pataustīja stumbru, palūkojās uz zariem.

— Šis koks ir nopietni saslimis, — viņš teica.

— Zinu. Vai jūs varat to izglābt?

— Man ne visai patīk apakšējie zari.

— Man arī, — es piekritu. — Tātad, kas ar tiem jādara?

— Zari nav mana specialitāte, — ķirurgs strupi atteica. — Es strādāju tikai ar stumbriem.

— Varbūt ieteiksiet kādu labu speciālistu, kurš pārzina zarus?

— Es vienu pazīstu. Cerēsim, ka viņš pašreiz nebūs aizņemts. Man pienākas divdesmit pieci dolāri.

Lietpratējs zaru kaitēs ieradās pēc pāris dienām. Viņš bija ļoti lietišķs.

— Jums te divi zari ir nolauzti, — viņš teica. — Un tad vēl nobrāzums uz galvenā zara. Turklāt man nepatīk arī sabojātās atvases, kuru dēļ koks zaudē sulu.

— Dariet visu, ko uzskatāt par vajadzīgu! — es teicu.

— Es nevaru ķerties pie zariem, iekams nav izārstēti šie bojājumi.

— Tad izārstējiet tos!

— Atvašu bojājumus es nepārzinu. Iedošu jums kāda eksperta adresi. Kad viņš savu būs padarījis, pienākšu vēlreiz un tad labprāt ķēršos pie zariem. Jums jāmaksā piecdesmit dolāru.

Atvašu speciālists atnāca un strādāja divdesmit minūtes. Pēc tam viņš teica:

— Jūsu koks cieš barības vielu trūkuma dēļ. Nepieciešams to piebarot.

— Lūdzu, lūdzu, izdariet to! — es iesaucos. — Par izdevumiem neraižieties.

— Ar koku piebarošanu es nedarbojos. — viņš īgni atbildēja.

— Te ir vajadzīgs sakņu speciālists.

— Varbūt jūs man kādu ieteiksiet? — es apvaicājos.

— Ir viens, viņš dzīvo Čevistritā. Teikšu viņam, lai atnāk. Jums jā-

maksā septiņdesmit pieci dolāri.

Pēc nedēļas ieradās vīrs ar svārpstiem, ieurba zemē caurumus un uzkaisīja uz saknēm minerālmēslus.

— Kā jūs domājat, vai koks atlabs? — es pavaicāju.

— Redzat, šī aka asfaltā, kurā aug jūsu ozols, ir pārāk šaura. Jūs savu ozolu smacējat nost. To var piebarot, cik tik, taču tas nenieka nelīdzēs, jo kokam trūkst gaisa un ūdens.

— Kāpēc tad jūs uzbērāt saknēm minerālmēslus?! — No sašutuma man aizrāvās elpa.

— Tāpēc, ka jūs lūdzāt to darīt, — viņš atbildēja.

— Acimredzot jums par akām nav nekādas daļas! — es teicu.

— Protams! Akas ir mūrnieka ziņā. Neviens koku speciālists, kurš sevi daudz maz ciena, neies krāmēt ar akām...

Galū galā es sameklēju mūrnieku, kurš par četršimt dolāriem apņēmās nojaukt veco un uzmūrēt jaunu valnīti ap koku. Nostrādājis divas dienas, viņš teica:

— Zināt ko, mister, šitas te jūsu kociņš ir pamatīgi slim.

— Zinu, — es atbildēju.

— Tā gan nav mana darīšana, bet es jūsu vietā būtu pameklējis labu ķirurgu.

/No žurn. «Za rubežom»/

Šis un tas par šo un to

Teksasā kādā ieroču veikalā ienāk pircējs un prasa, lai viņam pārdod revolveri.

— Kam jūs to pārkat! — pārdevējs jautā.

— Gribu nošaut savu kaimiņu.

— Ja neiebilstat, došu jums padomu: pagaidiet līdz rītdienai!

— Kāpēc!

— Sodien jūs esat satraukts un varat aizšaut garām.

Jauna sleja jautā vīram:

— Vai pasaulē ir kaut kas skaistāks un svarīgāks par mīlestību!

— Skaidrs, ka nav, — vīrs atbild.

— Bet vai pusdienas drīz būs gatavas!

Uz lelas kāds zēns uzdrāžas virsū garāmgājējam.

— Kurp steigies, puisīt!

— Uz mājām, lai māte mani noper.

— Vai tiešām tev tā gribas pērienai!

— Protams, ka ne, bet, ja tēvs spēs atnākt pirms manis, tad pērēs būs viņš.

DAŽI DERĪGI PADOMI

Telefona sarunas tagad ir viena no sabiedriskās dzīves pamatformām. Telefons rada sajūtu, ka esam saistīti ar visu pasauli, palīdz taupīt laiku, uztur vecas un nodibina jaunas pazīšanās, dod iespēju iegūt ziņas par notikumiem un cilvēkiem. Tāpēc pareizai un pārdomātai telefona izmantošanai ir liela nozīme mūsu dzīvē.

Sacīsim, mēs taisāmie izmantot telefonu, lai izsauktu ātro palīdzību pie krustmāmiņas, kurai pēkšņi uzlēkusis vēdergrauzis. Šai nolūkā paceļam klausuli, pieliekam to pie auss un gaidām signālu. Signāla nav. Taču šī fakta dēļ mums nebūt nav tūlīt jāzaudē garīgais līdzsvars. Signāla trūkums mūsu aparātā, gluži vienkārši, nozīmē, ka tas pašlaik skan citos aparātos (ne jau mums vieniem ir telefoni!) un, kad pienāks mūsu kārtā, tas skanēs arī mums. Noliekam klausuli, uzvāram krustmāmiņai tēju un vēlreiz ņņemam klausuli, lai pieliktu to pie auss. Mūsu paredzējums piepildās: apkalpojot pārējos abonētus, signāls parādās arī mūsu aparātā.

Uzgriežam ātrās palīdzības numuru un dzirdam pareizo laiku. Kaut gan pirmajā brīdī jūtamies mazliet satricēti, mēs klausuli nenometam, bet uz papīra lapiņas rūpīgi pierakstām pateikto stundu. Jo pietiek jau nelielas apdomāšanās, lai saprastu, ka tieši pareizā laika dienests mums palīdzēs atbildēt uz ļoti svarīgu jautājumu, ko noteikti uzdos ārsts. Un, proti: «Kopš kura laika krustmāmiņai sāp?» Pierakstījuši laiku, apvaicājamies krustmāmiņai, vai graizes nav kļuvušas stiprākas, un turpinām zvanīt tālāk.

Uzgriežam vajadzīgo numuru, bet šoreiz izrādās, ka esam savienoti ar ražošanas arteli «Hidraulīķis». Atkal viegls šoks, bet pietiek atcerēties ūdensvada stāvokli mūsu dzīvoklī, lai izdevību, kas mums pēkšņi gadījusies, grābtu ciet ar abām rokām. Krustmāmiņai, fiesā, vēders sāp, taču virtuvē tek krāns. Tāpēc, vienojušies ar santehniķi, sākam atkal griezt ripu. Tagad ātrās palīdzības vietā telefons mūs savieno ar Aizsardzības ministrijas komutatoru. Arī šo izdevību mēs vieglprātīgi garām nepalaidzam, bet izmantojam, lai uzzinātu, vai mums gadījumā kaut kas ne draud. Nomierinoša informācija, ko saņemam, ievērojami uzlabo mūsu pašsajūtu.

Nākamais mēģinājums sazvanīt ātro palīdzību beidzas priekšlaicīgi — jau pēc pirmā cipara uzgrīšanas. Taisnība, tā vēl nav ātrā palīdzība, toties esam vienlaikus savienoti ar diviem pretēju dzimumu nepazīstamiem abonentiem, kas pašlaik pārrunā šā vakara pavadīšanas iespējas un izredzes. Jau izlaicīga ieklausīšanās šai sarunā mūs pilnīgi aizrauj. Taču, ievērojot, ka krustmāmiņai ir vēdergrauzis, nolemjam iedot klausuli viņai, lai arī viņa paklausās. Ja tikai saruna turpinās pietiekami ilgi, tās pietiek, lai krustmāmiņai vēdergrauzis pārietu un tādējādi ātrajai palīdzībai, ko apsēdusi tie, kas gribēja sazvanīt pareizo laiku, ražošanas arteli «Hidraulīķis» vai Aizsardzības ministrijas komutatoru, pie mums vispār nebūtu jābrauc.

kā pareizi izmantot telefona pakalpojumus.

kā izvairīties no pienākuma palīdzēt bērniem sagatavot stundas.

Pienākums palīdzēt bērniem gatavot stundas ir viens no apnicīgākajiem to vidū, kuri mūs gaida, kad nolemjam palielināt savu ģimeni. Tāpēc tālredzīgi un prasmīgi organizētai ciņai pret palīdzēšanu veltījam ļoti daudz uzmanības un laika.

Rīkoties sākam jau ilgi pirms tam, kad bērns sasniedz skolas vecumu. Stingri ievērojam principu «Bērns uzdod jautājumu, bērns pats sev atbild», mēs cenšamies palikt kopā ar bērnu pēc iespējas ilgāku laiku, jo ilgāka saskare, tiklīdz bērnam pirmais atkalredzēšanās prieks ar tēti pārgājis, parasti noved pie jautājumiem. Sievai, kā arī pārējiem mājiniekiem, kas eventuāli var dzīvot kopā ar mums, kategoriski, pat piedraudot ar sankcijām, aizliedzam lietot ērto izvairīšanās formulu: «Tētis tev to paskaidros».

Kamēr bērns ir mazs, abi augstāk minētie paņēmieni nodrošina pilnīgi apmierinošus rezultātus. Taču, bērnam augot, proporcionāli aug gan viņa uzdoto jautājumu skaits, gan neatlaidība, ar kādu viņš cenšas dabūt atbildes. Šai fāzē līdzās vecajiem paņēmieniem sākam likt lietā jaunus, no kuriem pats svarīgākais ir konsekvanta ciņa pret bērna neatlaidību.

Ciņā pret neatlaidību izmantojam:

- izskaidrošanas metodi;
- administrēšanas metodi.

Lietojot ciņā pret bērna neatlaidību izskaidrošanas metodi, izmantojam katru brīvu brītiņu, kurš mums jāpavada kopā ar bērnu, lai viņa nolasītu lekcijas par neatlaidības zinātniski pārdarīto un vēsturiskās attīstības nosacīto kā gūmu. Pasniegto vielu ilustrējam ar piemēriem no mūsdienu dzīves un vēstures. Piemēri var būt patiesi vai arī turpat uz vietas izdomāti. Jā vēro viens: stāstījumu nedrīkst pabeigt. To pātraucam kaut kur vidū un tūlīt aizejam, ar vienkāršo paņēmieni nedodot bērnam iespēju uzdot jautājumus.

Ciņā pret bērna neatlaidību izmantojam administrēšanas metodi, negaidām, kamēr bērns mūc kaut ko jautā. Mēs paši uzdodam jautājumu. Ja tomēr jautājums ir uzdots, varam bērnu sūtīt pēc atbildes pie citiem ģimenes locekļiem, lai rādīt, ka viņš ir vēl par jaunu, lai saņemtu atbildi uz savu jautājumu, vai arī pamācīt, lai pagaida, kamēr paaugsties.

Bērns, kurš šādā veidā būs jau no mazā dienām norūdīts, skolas gados mums īpašas grūtības nevarēs sagādāt. Ja tomēr sliktas atmiņas dēļ viņš sāktu prasīt palīdzību, mūsu rīcībā ir vēl šādi līdzekļi:

● ja bērns māsās no pirmās klases līdz trešajai, atrunājamies ar galvas sāpēm, klepus lēkmēm un citām grūti ārstējamām kaitēm, kuras cilvēkam mēdz uzbrukt pēkšņi. Šai vecumā bērnam ir jāzina: tētis ir slims. Tādi paskaidrojumi kā «Tētim jāiet uz sēdi» vai «Tētim jāaiziet līdz alus bāram» bērnam neko neizsaka, jo viņš vēl nezina, kas ir sēde un kas ir alus bārs;

● ja bērns māsās no ceturtās klases līdz astotajai, atrunājamies ar sēdēm. No galvas sāpēm, vēdergraužiem, klepus lēkmēm un pārējām slimībām šai vecumā atsakāmies, jo nu jau bērns pats tās visas izmanto savām vajadzībām un tāpēc zina, ka tā ir tira izlikšanās;

● ja bērns māsās no devītās klases līdz divpadsmitajai, atrunājamies ar pēkšņu vajadzību iziet no mājas, nepaskaidrojot kāpēc. Sēdēm šai vecumā pat bērni vairs netic. Varam uzmanības novēršanai pastāstīt arī kādu anekdoti no tām, kuras līdz astotajai klasei nav atļautas. Vai arī apelējam pie bērna godaprāta, taču šāda apelēšana parasti dod ļoti niecīgus rezultātus. Ja nu bērns mūs galīgi piespiež pie sienas, vienkārši pasakām, ka «manā laikā tādus uzdevumus neuzdeva».

Lai velti nešķiestu laiku un pūles, neiesakām darīt sekojošo:
■ skaidrot bērnam lietas, kuras pašam nav skaidras;
■ apelēt pie bērna sirdsapziņas, lai viņš mūs liek mierā, un pēc mirkļa apgalvot, ka bērnam sirdsapziņas nemaz nav;

■ zvanīt draugiem un lūgt viņus atrisināt uzdevumu. Šādā veidā draugus viegli pazaudējam, tai pašā laikā negūstot arī uzdevuma atrisinājumu.

(No «Ģimenes un sabiedriskās dzīves rokasgrāmatas»)

Tā esot gadījies

Vinē kāda dižciltīga dāma gribēja sarīkot viesības, kurās vajadzēja piedalīties arī Johanam Brāmsam (1833—1897). Lai izvērtos no meistara sarkastiskajām piezīmēm, vakara rīkotāja nosūtīja lielajam komponistam ielūdzamo vlesu sarakstu ar priekšlikumu izsvītrot viņam nepatīkamo personu uzvārdus.

Brāms izsvītroja tikai vienu uzvārdu, proti, savu.

Pēc tam, kad Šveices rakstnieks Gotfrīds Kellers (1819—1890) bija publicējis «Zeldvilas noveles», viņš izvirzīja savu kandidatūru literatūras prēmijas saņemšanai. Bet arī citi rakstnieki karoja šo prēmiju. Viens no viņiem diplomātiski teica Kellersam:

— Cerēsim, ka prēmiju piešķirs labākajam.
— Es šādam novēlējumam neplevienojos, — Kellers atbildēja. — Prēmiju gribu saņemt es.

Kāds Egonas Ervīna Kiša (1885—1948) paziņa, kas bija vecāks par 50 gadiem, apprecēja 18 gadus vecu meiteni.

— Manā vecumā tādas precības savā ziņā ir pašnāvība, — paziņa teica slavenajam literātam. Kišs uzsita jaunajam vīram uz pleca un atbildēja:

— Tev, profams, ir taisnība. Un tomēr labāk nogalināt sevi ar spožu dunci nekā ar sarūsējušu, vecu dakšu.

PAIS ŠOMODI,
ungāru rakstnieks

— NEKLAUSĪSI MAMMU — ARĪ SĒDĒSI AUKSTUMĀ...
T. SERGIJENKO

BEZ VĀRDIEM.
I. MELGAILIS

PASAKI MAN, KAS TEV KABATĀS...

Šinīs dienās es satiku vecu skolasbiedru, kuru nebiju redzējis kopš vidusskolas beigšanas.

— Dieva vārds, tu izskaties tāds, — es sacīju, — it kā pašreiz nāktu no izlaiduma vakara. Ja es nezinātu, ka mēs abi esam dzimuši vienā gadā...

— Toties tu stipri atgādināsi mūsu vidusskolas netaisni direktoru, — Ferencs atkoda. — Viņš pastāvīgi centās pateikt cilvēkiem kaut ko riebīgu.

— Nu pagaidi! — es teicu. — Tūlīt pārbaudīsim, vai tu tiešām esi tik jaunīgs. Velc nu laukā visu, kas tev kabatās!

— Tu gribi konstatēt, ka man nav šaujamumijas un kaķenes un ka tāpat es kļūstu vecs? — draugs izsmējīgi jautāja.

— Ne gluži tā. Es noteikšu, ka tu kļūsti vecs nevis pēc tā, kā tev kabatās nav, bet gan pēc tā, kas tajās ir. Šim nolūkam esmu izstrādājis īpašu sistēmu. Ja savāksi desmit punktus, tu ar savu ārieni mani apstūri vairs neapvedīsi!

— Labi, — draugam spēle iepatikās. — Bet pastāsti, kāda ir tavas sistēmas būtība!

— Tūlīt tu to sapratīsi... Ahā, tev kabatā ir brilles! Tālāk — iemutis ar filtru. Tie jau ir divi punkti manā tabulā. Smēķēt tev pagaidām nav aizliegts, bet no nikotīna jau mēģini izsargāties. Tāpēc vienmēr nēsā līdzī iemuti. Trešais priekšmets — piezīmju bloks.

— Es arī agrāk nēsāju līdzī piezīmju bloku! — mans draugs iebilda.

— Iespējams, ka tas ir ieradums, — es sacīju. — Bet tagad tev blociņš jānēsā līdz obligāti. Atmiņa kļūst vājāka, tāpēc labāk visu nepieciešamo pieraksti. Varu saderēt, ka tagad tu pieraksti ne tikai to, kad kuram dzimšanas diena, bet arī to, kā kuru sauc...

— Pagaidām tu esi atradis tikai trīs priekšmetus, — drauga garastāvoklis bija mazliet sabojāts. — Līdz desmit vēl tālu.

— Gan redzēsim, — dzēlīgi teicu. — Eh! Kas tad tas? Zāļu pudeli! Lidzeklis asinsvadu paplašināšanai. Divas tabletes dienā. Jau četri punkti! Vai citas zāles tu līdzī nenēsā?

— Zāles es gan nenēsāju, — draugs idzīgi atbildēja, — bet man portfeli vienmēr ir cepumi. Jo, redzi,

man ir paaugstināts skābes saturs... Vai tas, kas portfeli, arī tiek skaitīts klāt?

— Katrā ziņā, — es nepielūdzami apstiprināju. — Apsveicu, pieci punkti tev jau ir! Ejam tālāk... Kas tas par papīriņi? Mīlestības vēstulīte? Ak, nē, norikojums uz analīzi. Lieliski! Seši punkti! Tālāk, tālāk... Ko es redzu? Kūrorta karte? Ai-ai-ai! Tik jauns un jau uz sanatoriju! Septiņi punkti! Bet kas tad tas? Nudien, mīlestības vēstulīte! «Manu kaķi, kad mēs atkal tiksimies?» Ohol! Laikam dažus punktus vajadzēs ņemt nost...

— Ak vai, — draugs nopūtās, — šī zīmīte šorīt nejausi izkrita no somas manai mazmeitai...

(No žurnāla «Krokodil»)

— NU UN KO JŌS ESAT SASNIEDZĪSI

E. RUSMANIS

— PAŅĒMA BRĪVDIENU, NELIETIS...

D. BREIKŠS

Par reklāmu jāmaksā

Kādā nelielā amerikāņu pilsētiņā sadusmots vijolnieks pēc koncerta zvana pa telefonu laikraksta redaktoram:

— Es četras reizes atkārtēju jūsu reportierim, ka mans instruments ir īsta Stradivarija vijole, bet recenzijā par to nav neviena vārda!

— Mans dārgais, neuztraucieties, — sacīja redaktors, — sludinājums mūsu avīzē maksā piecus dolārus par katru vārdu, un mēs taču nevaram misteram Stradivarijam taisīt bezmaksas reklāmu!

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Stokholmā [Zviedrijā] kādas sabiedriskas ēkas priekšelpā novietots šāds uzraksts: «Smēķēt aizliegts.» Turpat blakus nolikti divi pelnu trauki ar uzrakstu: «Cilvēkiem, kas neprot lasīt.»

Amerikāņu režisoram Bilijam Vailderam reiz «uzklupa» žurnāliste, no kuras baidās visa Holivuda. Viņa sūdzējās par kādas mākslinieces uzvedību.

— Iedomājieties, mister Vailder, kamēr es viņai izklāstīju savu vie-

dokli, viņa vismaz piecpadsmit reizes nožāvējās. Vai tā nav bezkau-nība!

Vailders atbildēja:
— Varbūt viņa gribēja kaut ko teikt...

Sidnejā [Austrālijā] atvērta papa-gaiju skola, kuras audzēkņiem pēc mācību kursa apgūšanas izsniedz diplomus.

Milānas [Itālijā] futbola kluba biktstēvs Elidžo nonācis konfliktā ar Itālijas Futbola tiesnešu asociāciju.

Kādā intervijā pēc kārtējās grēksūdzes viņš bija paziņojis, ka profesionāļu ligas futbolisti labprāt pieņemot kukuļus.

Dezmoinas [Aiovas štata — ASV] pasta kantoris saņēma lielāku saini, kas pārvadāšanas laikā bija pilnīgi izjucis. Izrādījās, ka tānī ir brošūra ar pamācībām, kā pareizi iesaiņot pasta sūtījumus.

Britu mēbeļu rūpniecības speciālisti ir nākuši pie atziņas, ka televīzori kaitē mēbelēm. Sevišķi bīstamas mēbelēm esot kriminālfilmas. Tās noskatoties, cilvēki uztraucoties, grozoties krēslā un daudz ar dūrēm pa elkoņu atbalstiem.

Augšītālijā kādas tūristu nometnes reklāmā ir teikts: «Klusa vieta, kom-

forts, odu nav. Atrakcija: daži mēnessērdzīgie, kas mēdz pastaigāties pusnaktī.»

Kādā Glazgovas [Skotijā] avīzē nesen varēja lasīt šādu sludinājumu:

«Pirmšķirīgs balsu imitators meklē lenesīgu darbu. Ja vajadzīgs, var uzstāties kā pils spoks vai aurojošs briedis.»

Brēmenes-Blumentāles [VFR] tiesa ir publicējusi šādu paziņojumu: «...Nelaiķis tiek uzaicināts pieteik-

ties tiesā līdz 1973. gada 20. oktobrim. Nelārašanās gadījumā viņu izsludinās pa mirušu.»

Kāda avīze Holivudā [ASV] žēlojas: «Sakarā ar dzīves dārdzības pieaugumu pat mūsu slavenākās filmzvaigznes kļūst taupīgas. Dažas do-

mā turpmāk aprobežoties tikai vienām laulībām gadā.»

Sakarā ar pieaugošo nozlegu skaītu Amerikas Savienotajās Valstīs pat tiesneši vairs nejūtas droši. Piemēram, Čikāgas tiesnesis Donzi, pļēnēmis darbā par miesassargu sievieti, kura ir snāpēre.

Grantsalēnas putnu fermā [Kālonijā — ASV] ir pakārts brīdinošs plakāts: «Uzmanību! Nikns gailis

22 mārčiņas smagais gailis ir 3 reizes lielāks par normālu savas sugas pārstāvi. Līdz šim viņš nogalinājis divus kaķus un sakroplojis vienu sur-

Pa „Dadzā” materiālu pēdām

Šā gada 15. numurā «Dadzis» šķendējās par Auces maizes ceptuves gausu rekonstrukciju.

Republikas patērētāju biedrību savienības priekšsēdētāja vietnieks b. Dakša paskaidro, ka pašreiz Auces maizes ceptuvē montējot tehnoloģisk iekārtu. Produkciju ražot maizes ceptuve sākot nākamā gada pirmajā pus-

Tātad kopš rekonstrukcijas sākuma būs pagājuši apmēram pieci gadi. Nevērtu teikt, ka rekonstruētāji būtu sevišķi steigušies...

15. numurā «Dadzis» pievērsās arī Valmieras mēbeļu fabrikas apgādes problēmām un ķībelēm ar plāna izpildi.

Kokapstrādes rūpniecības ministra vietnieks b. Kairiņš atbild, ka valmieriešu neapmierinošais darbs šā gada pirmajā pusgadā esot izskatījis ministrijas kolēģijas sēdē. Trešajā ceturksnī Valmieras mēbeļu fabrikas darbu ievērojami uzlabojusi, un mēbeļu ražošanas plāni izpildīti. Dzēsi arī parāds, kas bija radies pirmajā pusgadā.

16. numurā «Dadzis» nepatika vagonu dīkstāve Daugavpils Lokomotīvu remonta rūpnīcā un Gaļas kombinātā.

Baltijas Dzelzceļa pārvaldes kravas dienesta priekšnieks b. Skrabe ziņoja, ka Lokomotīvu remonta rūpnīcas priekšnieks par pieļauto vagonu dīkstāv stingri brīdināts. Gaļas un piena rūpniecības ministra vietnieks b. Sauts savu kārt raksta, ka Daugavpils gaļas kombinātā pašreiz montējot kravas līftu. Pēc montāžas pabeigšanas gaļas iekraušanu vagonos varēsot paātrināt. Lai atrisinātu sāls izkraušanas problēmu, esot ielānāts iegādāties speciālas mašīnas.

Tajā pašā numurā «Dadzis» pabakstīja pārāk gausos ledusskapju «Snaige» remontētājus.

No sadzīves pakalpojumu ministra vietnieka b. Lepina atbildes izriet, ka gausais remonts esot izskaidrojams ar rezerves daļu trūkumu. Šajā sakarībā uz ledusskapju rūpnīcu nosūtīta vēstule ar prasību pastieidzināt rezerves daļu izsūtīšanu.

16. numurā «Dadzis» nepatika aplams kinoprogrammas sludinājums Alūksnes rajona laikrakstā «Oktobra Karogs».

Minētā rajona kinodirekcija atbild, ka vainīgā esot drukas kļūda, kas lezagusies laikraksta slejās.

Par trūkumiem jauniešu profesionālajā orientēšanā «Dadzis» rakstīja 15. numurā.

No Ceļniecības ministrijas Kadru un sadzīves daļas priekšnieka b. Rogova atbildes izriet, ka visos trestos ir izstrādāti pasākumu plāni, lai uzlabotu profesionāli tehniskās orientācijas darbu. Šo plānu izpildi ministrija kontrolē.

HUNTAS ĢENERĀLIS ČILĒ.

J. Stoičevs
(«Strielu», Solija)

ĀRZEMJU HUMORS

— Vai ir vēl kāds, kurš nepiekrīt manām domām!

«Arenas», Zagreba

— Es teicu: «Laipni lūdzam mūsu basketbola klubā!»

«Quicks», Minhe

— Vai man vēl ilgi būs jāgaida!

«Striel», Sofia

«Paris Match», Parize

BEZ VĀRDIEM.

«Vie Nouve», Roma

— Tas ir viss. Džentlmenis var vairs nesmaidīt.

«Punch», Londona

«Punch», Londona

— Vienmēr esmu cerējis, laimīgs gadījums mums ir iepazīties!

enica del Corriere», Milāna

BEZ VĀRDIEM.

«New Yorker», Ņujorka

BEZ VĀRDIEM.

R. VINDBERGS

O VINDBERGS